

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagost)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

POLITICA ESTRANGERA

—No siguis ximple, que com més t'enlairs, de més alt cauràs

El bandolerisme europeu a Xina

Els anglesos són molt liberals i molt cavallers, *very gentlemen...* a casa seva.

Fora de la Gran Bretanya, els anglesos tot es pensen que és país conquistat, arreu es creuen que es troben a les seves colònies.

I a les colònies com a les colònies.

Volem dir que fora de la seva illa, no tenen els fills d'Albió consideracions a ningú, i al que no es sotmet a la seva voluntat despòtica, el redueixen a l'obediència a canonades.

Així han viscut durant molts anys els egipcis, en un règim de força i de força permanent i als indis els ha petat sovint el fuet a les espatlles.

Ara, a Xina, la brutalitat anglesa ha fet també de les seves.

Cinc mil víctimes hom ha de lamentar a conseqüència del bombardeig de Wan-Sien. I això, per què? Perquè al cor dels xinos glateix l'anhel d'independència i s'alcen en armes contra el bandolerisme europeu.

Anglesos, nordamericans, japonesos tenen a Xina concessions, factories, explotacions, grans negocis.

Els xinos professen un odi cordial als seus dominadors i als generals i polítics venuts a l'or estranger.

Per combatre aquesta conxorxa d'interessos bartards, els patriotes xinos s'apoen en els bolxevics.

El centre de la insurrecció nacionalista és a Cantón.

Fa pocs dies, els republicans de Cantón es van apoderar de Hankow, gran factoria anglesa i van capturar alguns oficials i soldats d'Albió.

Les repressàlies no s'han fet esperar.

Cinc mil xinos—dones, vells, criatures—han pagat amb la vida el crim de voler ésser lliures d'alguns compatriotes seus.

Visca la civilització!

La fam de la intel·ligència

Un fill de Dostoyewski ha mort de fam a Rússia.

No sabem si això és un "canard" que les gasetes i les agències esbomben, que males llengües fan córrer per a desacreditar als bolxevics.

Però si l'esmentada desgràcia és certa, no demostra més que la fatalitat, l'inexorable del destí a què estem condemnats els que vivim de la ploma, la nostra família i els nostres fills.

En efecte: esclataran tempestes socials; hi haurà terratrèmols, revolucions i canvis de règim; milloraran de sort els obrers, les classes populars. Però els treballadors de la intel·ligència, els productors de la cultura seguirem dejunant, seguirem essent uns morts de gana.

Això sembla un mal que no té remei.

Fa poc, la premsa alemanya s'ocupava de l'extrema misèria que afligeix a un altre membre de la família Dostoyewski—filla o germana d'aquest—que viu a Leipzig.

El desastre, doncs, d'aquests russos malaurats es veu que és un fet consumat, una cosa irreparable.

I perquè l'escarni sigui més gran, això passa quan el prestigi del novel·lista eslaú assolix el seu grau màxim, quan l'autor d'"Els germans Karamazov" és proclamat arreu príncep de les lletres russes i figura preeminent de la literatura universal.

I bé. Com és possible aquesta anomalia?

Els llibres de Dostoyewski estan traduïts a tots els idiomes. "L'idiota", "La casa dels morts" són de les obres modernes que compten amb major nombre de llegidors.

Com s'explica, doncs, que novel·les que són altres tantes finques fructíferes, que són veritables mines d'or, no produeixin un centim als successors de qui les va escriure?

Això no pot ésser sinó perquè els editors estafen als hereus de Dostoyewski o perquè aquest, esperonat per la fam, va vendre per quatre quartos a algun usurer la seva propietat.

En ambdós casos, l'atemptat contra l'esperit no pot estar més clar; la crueltat del destí, la mala sort, la malestrugança d'aquella gran raça d'artistes no pot ésser més punyent.

No perdrem, emperò, el temps protestant d'aí tal crim dels déus i dels homes. Què en treuríem?

Els fills d'en Dostoyewski no són sang d'un presidari, d'un maleit? Doncs, que es morin. Què hi ha de fer aqueixa púrria entre les persones decentes?

ANGEL SAMBLANCAT.

Panorama Internacional

L'INTERMEDI XINES

Una de les causes més importants de l'afèr xinès són el progressos del Govern de Cantón. Poc hi hauria hagut a fer si els exercicis de Tchang-Tso-Lin haguessin vençut als de Cantón, tal com intentaren fer-ho. Calia distreure l'activitat de Cantón amb amenaces—manera de deixar refer els exercicis que combaten pel Govern de Pequín—. Era la sola manera de poder salvar les concessions estrangeres que hi han cedides per la Xina en el Yang-Tsé, on Anglaterra, Estats Units i Japó i França tenen començada la base per a procedir al repartiment definitiu, per petits trossos, de la immensitat de la Xina. El Govern de Cantón vol foragitar tota la nissaga estrangera que se li ha instal·lat a casa. Per això la premsa i les agències oficines parlen del Govern roig de Cantón quan, en veritat, de tot té el Govern en qüestió, menys de roig. Mes, cal fer opinió en el món per a què es toleri una intervenció a Xina... Sortosament, les for-

ces de Cantón fan por de veritat als possibles intervencionistes. L'esbaterament anglès, amb aquelles poques canonades, no ha estat més que un intermedí. Per a quant la guerra definitiva contra el Govern de Cantón? Qui sap! La millor intervenció per als governs estrangers és facilitar la victòria d'en Tchang-Tso-Lin, que és el que miren de fer en lloc d'intervenir directament contra Cantón.

TANGER, PUNT NEURALGIC

La política mediterrània. Sense el feixisme italià no hi hauria problema de Tànger. Espanya, amb una llarga cua d'anglès dintre del seu territori, en el mateix vèrtex de Gibraltar, que hi cerca a Tànger? No ho volem saber, perquè se sap abastament. Mes, amb les notes darreres, el problema del Mediterrani es posa amb tota la cruïlla de tot cop: com s'han d'agrupar les nacions per a la propera guerra? De la conferència d'Algèires pot dir-se que en va sortir la concreció definitiva de la guerra europea. Ara Tànger—encara el Marroc com aleshores!—acabarà de soterrar la pobra Societat de Nacions. Car l'època present és una veritable època d'epopeia. Ara que, però, els Cèsars són de cartró. Es per això que hom no sap per on començaran a inflamar-se. Tànger?... Per què no?...

UTILITARISME

Els deutes interaliats i les reparacions de la guerra estan altre cop sobre la taula. Els que pugnen més aferradament perquè s'anul·lin definitivament, són els banquers americans. El cas és dels que es plantegen per si sols. Sense l'anul·lament dels deutes res podrà fer-se amb l'Europa durant més de cinquanta anys. El raonament és sòlid. Si els deutes acaben per anular-se, l'Europa deurà cercar crèdits. On? A l'Amèrica. ... I els deutes seran cobrats igualment, encara que d'una mena de manera que s'en diu "comercial". La majoria dels diaris que han emprès la creuada, en terreny americà, per a què els deutes acabin per anul·lar-se, són finançats, de prop o de lluny, per l'alta banca. Encara, una vegada més, la banca s'oposa a l'Estat, i és a l'Estat a qui tocarà cedir, com a tutor que és dels béns dels grans trusts. Car l'acció de tot govern no és més que una arreu del món: servir els interessos dels que el sostenen.

ANTONI PENA.

L'Home i la Vida

L'Home, l'únic ésser creat per la Natura amb llibertat de pensar i d'obrar segons la seva voluntat, pot anomenar-se el rei de la creació, segons és conscient de dirigir els seus actes cap a la seva pròpia perfecció. Però, aquesta perfecció ha arribat? No; al contrari. L'Home ha sentit l'orgull de la seva força i n'ha abusat. Ha volgut modelar la seva obra segons el seu orgull, oblidant-se del cas essencial: la perfecció.

L'Home, que tants obstacles ha vençut, tants invents ha fet i tant domini té de totes quantes coses hi ha en la terra, té d'ésser tant poc interessat en estudiar les causes que ocasionen els seus sofriments i el seu malestar? Consisteix el veure en què els savis facin grans descobriments i grans invents, perquè l'Home, de vida atrofiada, pugui gosar d'una existència fingida, d'una Vida aparent. Què és l'Home? Un ésser creat per la Naturalesa i dotat d'una intel·ligència no igualada per cap més ésser de la terra.

La seva fantasia fa que es construïxin obres admirables i es vencin obstacles creguts invencibles. Per no anar a peu, l'Home ha inventat màquines que el transporten amb tota comoditat a llargues distàncies i amb una rapidesa vertiginosa. El mateix vola per l'aire

com els ocells, com s'enfonsa en les profunditats de les aigües del mar com els peixos. L'Home, ja no pot desitjar res més: materialment ja ho té tot, tot, fins els vicis per a degradar-lo i fer-lo gosar dels sofriments. Sofriments, sí; fins els sofriments ha arribat l'Home a poder-se'ls fer seus; puix amb el transcurs de les èpoques els sofriments s'han fet més grans, els treballs més penosos; en fi, l'Home, en lloc d'anar pujant per l'escala de la perfecció i arribar molt aviat a la glòria, al benestar complet, materialment i espiritualment, ho ha fet al revés; ha dirigit tots els seus esforços i facultats a cuidar de les màquines del vaixell de la Humanitat, i la mateixa por de no poder arribar al seu destí, al seu nord, ha fet que dediqués tot el seu saber en perfeccionar la maquinària per poder córrer més, esperant així arribar més aviat. Però, aïll i la brúixola qui va cuidar-la?, qui va cuidar de què el camí no sigüés deixat i perdut? Ningú; i per això es troba ara el vaixell navegant amb tota la Humanitat, sense trobar una parada, sense poder arribar mai al punt destinat. I el mar de la Vida també té les seves tempestes, que arrastren cap a la mort ses víctimes. Quan arriba la tempesta del treball, fa les seves víctimes; quan arriba la del vici també fa les seves, i compleixen amb son deure també, les del sofriment, del odi, del desprec i moltes altres, que encara que l'Home sàpiga d'on vénen, no sap ni pot evitar-les.

—Ara es viu molt bé—podem dir—. L'Home troba tots els plaers que pot desitjar, i ja no cal esperar res més? Sí; el viure: puig amb l'afany de gosar de la Vida, l'Home s'ha descurat de viure. L'Home, tan sols existeix, com existeix el món, com existeix una muntanya, una roca, un mar o un riu: tot està amb continu moviment, com l'Home; però com l'Home tot tan sols existeix, dura; però no viu. Viure, és caminar cap a la perfecció, cap al benestar espiritual, per no sentir el malestar material. Pensar, profunditzar fins a sentir les més petites vibracions de l'ànima. Però avui ja no es profunditza pel cas veritablement extraordinari, de què el profunditzar, resulta massa vulgar i superficial.

F. MATEU MONTAGUT

Coses que s'esperen amb ganes

Que en Fonck realitzi el raid Nova York-París.
Que siguin llibertats els presos polítics.
Que s'acabin les obres de la Plaça de Catalunya.
Que desinfectin les aigües de Barcelona.
Que posin més llum als carrers de la futura "Villa Lumière Elèctrica".
Que rebaixin les contribucions.
Que els urbans tinguin més consideració amb els ciutadans.
Que els cobradors de tramvies facin el mateix.
Que la gent tingui més cultura.
Que la quitxalla que hi ha pel carrer, la portin a l'escola.

Anissos de frare

(Xistus de sagristia)

Recopilats per MOSEN PIU

Ptes. I

Coses desagradables

Les taules de les voreres.
Els cirabotes que ens molesten.
Els bitlletaires que donen murga.
Els que toquen la música pel carrer.
Passar per la Rambla quan hi han els ocells.
El tramvia del carrer Nou.
Els aparells de radi.
Els lloros.
Regularment, els nostres veïns.
Aquests "pollos" que ballen el "charleston" i semblen dones.
Aquestes dones que semblen homes.

GOTIMS

Ja que som en temps de verema i que abunden els raïms, amb una mica de flemma ens pendrem uns quants gotims.

L'íncit Sánchez Guerra, brau ex president, que feia forrolla quan era Govern, a Madrid li feren la gran ovació en brindar-li un "toro" el seu matador. Li feren per "guapo"? Li feren per brau? Li feren per serio? Li feren... i en paus.

Manoi, i quin èxit el del plebiscit! I quantes de firmes! Mai ho haguera dit! De sis milions passen, segons clar s'és vist; d'això sí que en diuen tenir molt partit!

Aquell Abd-el-Krim que un dia va moure tant de soroll, exil·lat i trist es troba a la illa de "Reunión", on per befa i per sarcasme d'aquest nom tan agradós, viurà "sol" com una bèstia i avorrit com un mussol.

Al Parlament que prepara l'actual Govern, diputats podem tenir-hi bastants obrers; els de la "Casa del Poble" quinze en tindran; els que fan Sindicats lliures, diu altres tants. En quant als obrers catòlics, segons es veu, els en deixaran fer "setze" no sé per què.

A l'Hlustre president del "Partit d'Unió Patriòtica", que tant s'és sacrificat, fins arribar en bona hora a tindre un partit sencer d'aquells que ja en lloc se'n troben, el Govern li vol donar una distinció ben grossa. Sembla que és poc una creu, i un títol no gaire cosa, per un patrici tan gran i que té tanta paraola. No s'apurin per això; li podrien concedir posats a fer bé les coses, el comtat de Barcelona,

FLOK.

AL MERCAT DE SANT ANTONI

—Quin honor! M'ha despatxat el mateix Sant Antoni!

Republicans divertits

Tornem-hi amb els republicans de Reus. Però avui només parlarem dels republicans autònoms...

L'altre dia, mentre els ciutadans d'aquest poble llegien amb avidesa uns recents acontèiments...

I és que se'ls hi va ocórrer aquesta pensada —que és tot un compendi de revolucionarisme—...

I ara, dieu-me: No són mereixedors de que se'ls hi faci una mica de justícia? Ells sí que poden ben dir que fan una mica de revolució...

Sense anar tan lluny: El proper diumenge a la tarda, el tenen designat per a un concurs de "charleston" amb premis, en el que hi podran prendre part tots els republicans autònoms...

Des de LA CAMPANA, m'atreveixo a indicar a la Junta del "Centro" esmentat, un número que potser seria del gust dels correccionaris, i que és un concert a càrrec d'un esmolet que opera pels carrers de Reus...

Al bell cim del Pirineu, present te, feia didals, escombres i fins orinals, el beat Sant Amadeu.

Psalm dels Psalms

Totes les nits Sant Pancràs encenia el llum de gas.

Glòria a l'heroic Sant Piu, que quan era "caga-niu" ja tenia el cap molt viu.

Benaventurat ell sia, Sant Josep de Calassans, sols els dies que plovia es rentava cara i mans.

Desgraciada Sant Lluís que dormia en un quint pis.

Amb la ploma estilogràfica escrivia Santa Isabel, reina d'Hongria.

Santa Núria i Santa Eulària un dia, anant de camí, varen perdre una sandàlia, un mocador i un flautí.

La salsa a la "mayonesa" agradava a Santa Tresa.

Un istiu, a Sant Cugat, mentre les aigües prenien la Mare de Déu un dia, va agafar un enconstipat.

Sant Joan i Sant Tomàs una nit, dalt d'un terrat, d'un aeroplà espatllat varen fer-ne un llum de gas.

Diu que l'apòstol Sant Jaume d'Espanya el feren patró perquè muntà una vegada sobre un cavall de cartró.

Diu la història que Sant Jordi i amb una llança de canya, diu la història que San Jordi va matà una grossa aranya.

Al bell cim del Pirineu, present te, feia didals, escombres i fins orinals, el beat Sant Amadeu.

ELS CONGREGANTS DE L'ESTORNUT.

AQUEST NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA PREVIA CENSURA GOVERNATIVA

Es celebrà amb gran entusiasme i gros nombre d'assistents, el vi d'honor a l'Eduard Sanjuà per l'èxit de lectura del seu drama "Este es mi hijo".

Brindaren en l'acte, entre altres, Francesc Madrid, E. Carballo, doctor Cortés, "Pedro Nimio", Angel Samblancat i l'homenatjat.

Els republicans de Cantón continuen donant feina als anglesos i als generals de Pequin venuts a l'estranger.

Això portarà llarga cua.

A Itàlia s'ha restablert la pena de mort. Que l'apliquin als assassins d'en Matteotti.

A l'Assemblea Consultiva hi haurà quinze representants de la Unió General de Treballadors.

Ja! Els consabuts Cordero, Ovejero, Borrego i demés "caballeros largos" que no han treballat mai.

"Amichatis" ha estrenat a l'"Español" "Les mitges virtuts".

Així Ni mitges virtuts queden ja.

Sabeu aquells rumors alarmants? Doncs, no hi ha res. No passa res. No es mor ni una mosca.

Ha dit Mussolini: —Ja estic tip d'aguantar les impertinències franceses.

Ditxós d'ell que està tip d'alguna cosa!

Dues "bravias" s'han escòmés a ganivetades a Tarragona.

Ens flamenquitzem.

El governador ha imposat una multa als veterinaris perquè no complen el reglament de les curses de braus.

Nosaltres em posaríem més encara, perquè el senyor que presideix una "corrida", ha de saber-ho fer. Quan surt un "toro" com una rata, s'ha de retirar als corral.

El públic paga i no hi ha que enredar-lo. Per això PAGA.

Hem vist una pel·lícula que es titula "La alegría del batallón".

Al costat nostre hi havia un soldat que durant la representació, vàrem sentir que deia:

—L'alegria del batalló fóra que ens donguessin permís per anar a casa.

Els llibreters i editors volen celebrar el "dia del llibre", fent un 10 per 100 de descompte sobre el preu dels llibres que es venguin aquell dia.

Això sols passa als llocs on es ven poc. Els editors francesos o anglesos, no tenen necessitat de fer-ho, perquè la gent llegeix cinquanta vegades més que aquí.

O si no, compareu la tirada de les edicions.

Hi han hagut en pocs dies varis casos d'emmetzinats per menjar i beure aliments en condicions dolentes.

Què fan aquests d'Abasteixements i aquests de Sanitat?

Els tenen la paraula!

Hem vist que la gent té ganes d'aprendre a escriure, i com més variats estils, millor.

Han estat molt concorregudes les acadèmies. Però el professor diu que n'hi han molts que de calligrafia de poc temps en aquesta banda, ja no assisteixen a les lliçons.

Ja sabem per què.

Titus, Barcelona: Ho publicarem amb molt gust. — V. Pujol, Girona: Quantes vegades ho hem de repetir? No volem articles que facin més de mitja columna. Ho entèn? — A. Carles, Granollers: Està molt bé. Gràcies. — P. L., Barcelona: Prenem nota. — Llopis, Barcelona: El seu article se'l va carregar el censor. — Mula, Barcelona: Teniu un nom que us escáu. — Martí, Sardanyola: Les comèdies al teatre. — Alexandre Serra, Tàrraga: Això és un específic contra l'insomni. El preneu i l'efecte és immediat. — Francesc Matas: Sí, senyor. El republicà que no es casa, almenys civilment, claudica. — Roure vell: Vós sabreu moltes coses per l'edat, però nosaltres encara en sabem més per l'estudi. — Senyora Quima: No volem xafareries. Això no és un safareig.

Impremta LA CAMPANA I L'ESQUELLA Carrer del Olm, 8 : Ciutat

ROMANSO DE BORNÍ.

Sr. D. Còlera Morbo, Malaltia estacional, Anans, Despert del Ganges, Plaga, enfermat regnant, Còlera simple y esporàdic, Ome que fita sospitar, Terribles estirps y... etcetera, Que fora no acallar may, Sabrà, per si no ho sabia, Que 'ns hi ja molt embafals, Que estem de vostè hasta 'l coll, Que 'ns surt pels ulls y pèl nas, Que 'ns fa ja aquellals tres ceas, Fins lo septime parlar, Y que acabara per ferros, Lo efecte dels juchs florals, Ab aire de gata moiva, Y tot fet lo desmenjat, Ja hi ha dos mesos y pico, Que vostè aquí 's va clavar, Y aprofitant quatre escusas, ... Que no estàn bé a certa edat! Com: en menjarse un meló, Tingueu un disgust, prengueu un bany, No vulgueu cuinar-se un chich, Ja estabé molt delicat, Y altres que per mansas callo, Ha donat mes mals de cap, Que aquells remiats del Diari Van dà a la empresa del gas, (Què m'ha de fer si 'ns agradan Los tomatechs y 'l ballar? Pues sàpiga que jo en menjo; Toqui 'l dos, si no 'l hi plau, Que per ventura nosaltres Ens fiquem ab vostè may, Quants s'endrapa allà en la Meca, Com breccas als fills de Ali?, Donchs cudités de casa sua, Que prov feyna 'l hi ha de dar, Després, la seva conducta Ha sigut la de un cobert, Ab insoenlas criaturas, Y ab donats gran mal s'en fa, Per que no busca camilichs, Directores de societats, Butrins, notaris, gent de upa, Y gent de ànima de asfalt? Això fóra pit; ja, mace! Per que no mala fiscal? Y ab aquests tenia excusa, Puig que las tres quartas parís Digueren: tingueu a la toga Y a la lley; ja arisarin! Però això fóra 'l de menos: Que en aqueixa trista vall Calecutè 's seus defectes Y tots tenim que callar, De lo que 'ns quexem nosaltres, Lo que de test torti 'ns fa, Es que després de aliojarlo Aquí dos mesos ben llarchs, Mantenintlo à pa y cuchillo Senza que 'l hi costi un ral, Y donantli serretasas Y festes de barri y balls, Y cremant llenya en las piasas, Y encendèndr llums à molts santés, Y no trencantli 'l respecte, Massa se 'l ha respectat! Ens trobem ab la mateixa De sempre: janyu picard! Janyu m'hi ha calorae meout! Aquesta aigua, janyu mall!

Sembla que 'la budella me roncava! Si caig massa, si no caigi! Vamos, com aquell jardí Del carrer de la Ciutat, Que sempre fa 'l mateix flautich; Sans veure 'l decidit ja A dir: quènt m'en feig de casa? Que demà marto y tuch tart. Això ja passa de gerres: Es barret de capella, Si hasta ara hem fet los ulls grossos Los clourens d' aquí endevant; Pues vesté al últim faria, Com xicotó o enamorat, Que 'ns en dècan com lo dit Y ellis s'en prenen com lo bras. Ja estem tips de cara rostita, De anà al lit d' hora ó jugar A bascabrilla y al burro, Per no rebre la humilitat, Ja 'ns cansem de sentir musica D' aquella que fa Traball, Desijem Norma y Lucia Y Hugonots y Otello y Faust, Los de fora s' impacientan Y desijian ja tornar, Uns per falta de alicient, Y altres per falta de gall, Las nitetas jay! se migran, No podent coquetejar, Y las que tenen promes Y 'l tenen lluny jayins alanyats! Las unás son à San Pere, Los altres son à San Pau, Y 'ls carinyos se refredan Y alguns s' han enconstipat, Y quant lo amor s' enconspita Ja 'l hi pot anà al detrás, Que no hi valen banyes de camas, Ni mostassas, ni subar, Sortim nos, de aquet preu fet, Crèquim, t'ajissen aviat, ¡Si hasta à vostè 'l hi to compté! Reparí 'ls que van tornant, Y si 'l veuhem aquí massa Perdrà la forsa moral, No cal pas que 's despeidese, «Sans faron, sans compliments, «Sans ceremonias que dinhen Que son tres sans mit' trempas, Si vostè que fa tant, ceas, De nosaltres no 'n fa cas, Li direm d' altra manera: ¡Miri que som catalans! Però si vostè 'ns escolta, Y s'en va à sos patris llars, A part del classich Te-Deum De nostras autoritats, Jo prometo ferli un' anca Y enviarnli un exemplar, Y menjarme un tomquet Entre 'l bullit y 'l entrant, Tot pensant: ¡ni may que torni La malura estranial!

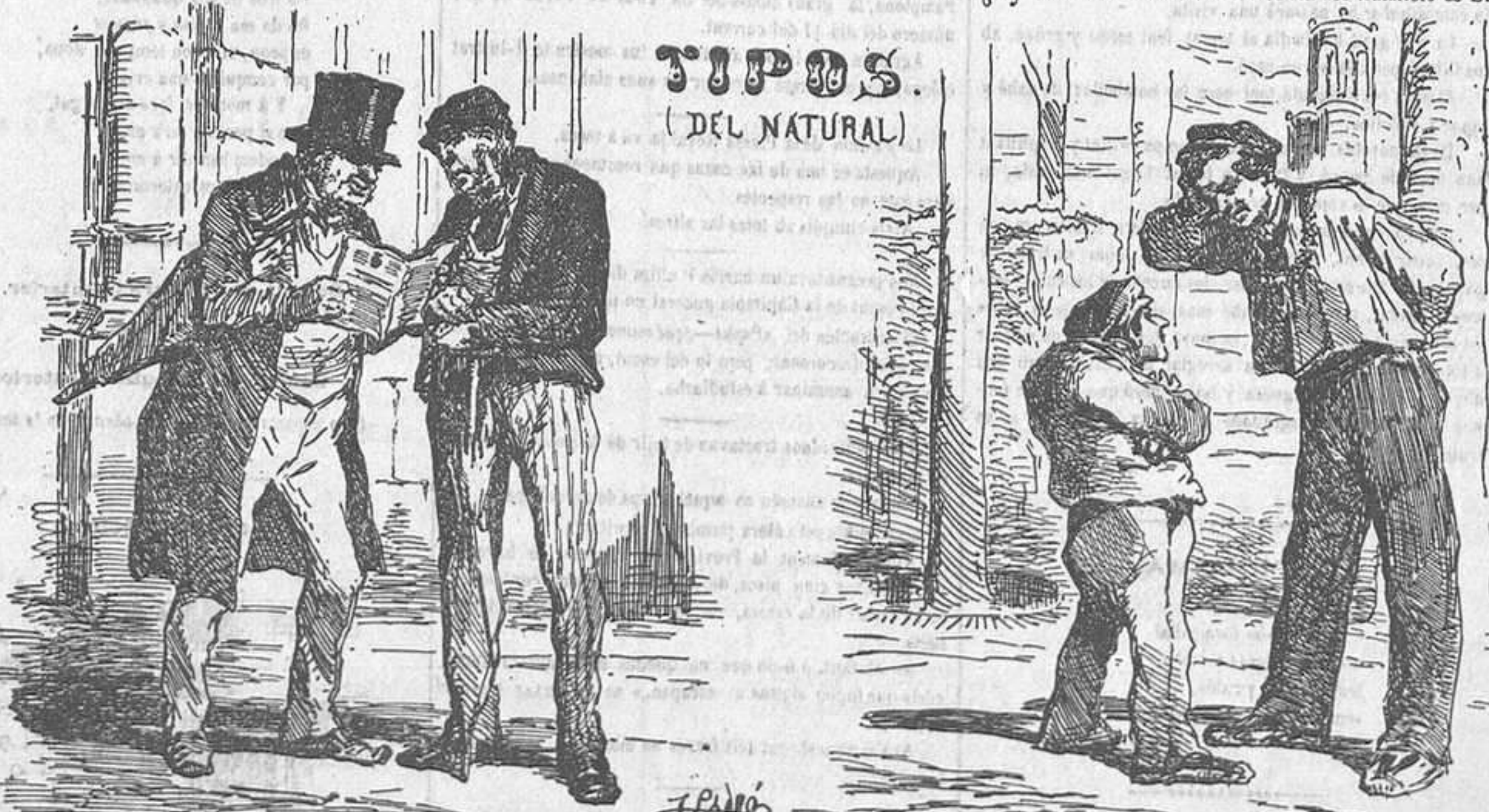
LA MEVA MANIA. A tot hom agrada lo que es bo; això es ben cert, encara que no tenim tots lo mateix gust, y à mes que de gustos ningun n' ha escrit; y perque son diferents, tot se ven en la plassa. Anem al cas, y es la mania ó capritxo que té cada ho per alguna cosa en particular. Ara veurem: Conech una familia, composta dels avis, fill y nora, ab quatre angelets de Déu, dos noys y dos noyas, de tres.

DIÀ 10 OCTUBRE — Gala con uniforme.

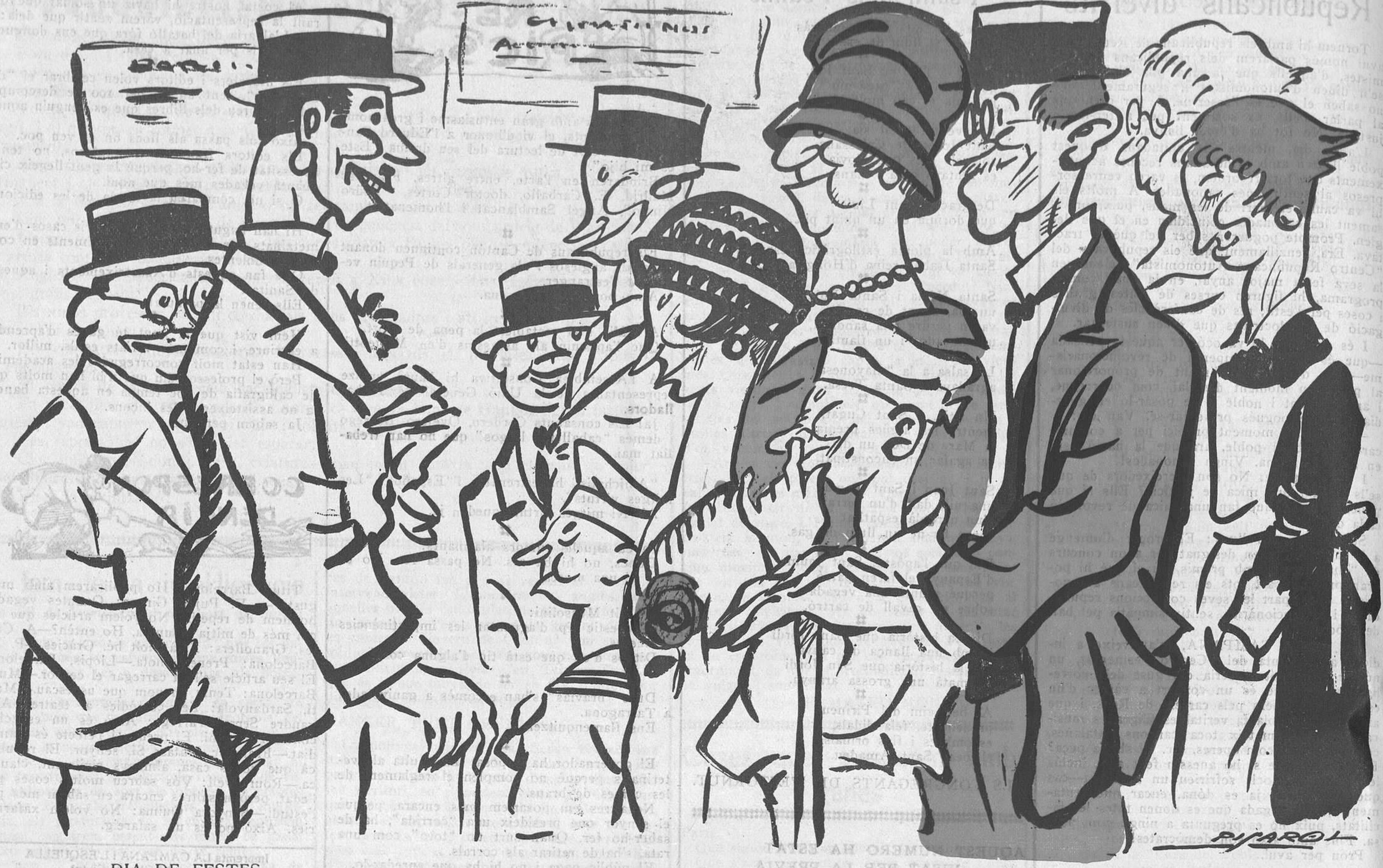
— Amigo Guevara, contempla la forma de mi chapeau. — Y la del mio Lopez. Uno por carta de mas, otro por carta de menos.

— A V. los años no le hacen mella, D. Cosme. — El uniforme es el que no se resiente del tiempo. 40 años que le mantengo y está tan nuevecito como el día del natalicio de S.M.

— Mira señor Esteva: avuy no mes 32. Ja 'l hi tenim lo peu al coll. — C'èst ell s'hi torna y se revifa? — Aixís callo!

— ¿Que tal Maginet? — No massa bé. Me trobo aixís... un Chich mal fet. — Ja fa temps que ho arrossegas.

PÍJAROL

DIA DE FESTES

—D'on surt aquesta família?
—Venim de voltar. Amb aquesta calor, no es pot anar enlloc més.

DIA DE FESTES

UN TROS DE PAPER.

cinch, set i nou anys. L'avi té la mania dels gossos; sem-
pre d'a la butaca de la terra algun rossignol de pa, ó
una canoa de cansalada, ó bé un oset mal escurat, embo-
liardat ab un paper, pel primer gos que li fa festa. Ab
qualsevol se barallarà si 'n toquesin un al seu davant. Aíxi
es que molts gossos ja 'n començen, y tan prompte com lo
veuen se li peñjan dels falcons, de manera que sempre los
porta brutos y fets malbé de mossegades y palafas.

La fal-lera de l'avia es per las dauradas papallones ó
anollallums: al veuran una no sap quí feres de alegria: los
ulls li espremen; la collera li cau dels dits si está menjant,
y se posa a cridar com una boja: «Ay noys! ¡ una papallo-
na! ¡ alguna bona notícia! ¡ no la toques! ¡ per Déu deireu-
la, que quant jo 'n era xiqueta, ja me mare 'n deys: «Mira,
filleta del meu cor; las papallonas portan sort allà about
surten; no 'n mais may cap, y déixat de brochs, no tingas
por de rose; y dius de una capeta de platí, no língas una
pila com 'n reliquias. Fins d'icteq' l'altre dia, que si cada
nit tot sopant fins tan ditxo de veure una, no tindria gens
de por de agafá l'ollera».

Li hereu! 'n ha pegada ab los gitanos: sempre se li a-
guera que li han de robar alguna criatura. ¡ N'ha sentit á
dir tantas coses! Sap los casos de la Esmeralda y del Trova-
dor, y altres mit que li contaren quant era xicoteu, y no pot
veure cap criatur que no miri si li tols los fills á casa, y no
sap avenirse com es que lo Govern no 'n deserta á tota á
Filipinas, ó com no se les entia l'ollera. Febre li vo sola
de sentirlos anomenar.

La jove té la mania, com moltes, de ser en extrem tufa-
nera. De tot se cuyda menos del sbu. Del veíniau no está
massa enterada: sap qui 'n vi á cada pis, quants son, quin
se fan, de alfont han vingut, de quí viuen, si estan gayre
bé, si se arenen, y fins en quina hora se 'n van al lit, y en
quina 'n llevant. Y parlant sempre y escrivint, té la sua
casa que no pot anar ni per ristre. Sort que ara ab molta
de l'actualional 'n li passarà una visita.

Lo noy gran tot lo dia al terra, fent estels y grúas, ab
los llibres per alll en un racó.

Al petit res li agrada tant com fer bombollas de sabó y
jugar á rotollos.

De las noyetas, la una passa lo temps vestint y despullant
los nius de cartó, y l' altra tentint lo gat á la falda, ni
per meca que 'n vaja tota esgarapada.

Y ara vo la meua l'haume, com á tots, habitar un bon
pis, vestir decent, menjar arreglat, passejar, no treballar
gayre, etc. Los camps, las flors, los aucells, y los cafés, tea-
tres y fondas, mereixen també mas simpatias; però sobre
tot aixó me agrada, es á dir, la meua dolca mania es rumiar
á totas horas com ho podria arreglar per casar-me ab una
noyeta bona, bonica, falaguera y bona, però que may se tor-
nesa vella, lletja, malagradosa y dolenta. ¡ Qui sap si ho
trobaré!

així que llegiren las listas de defuncions, giran qua
dibent:
—¡No estich per músicas; que vaig depressa!

L'altre dia, es á dir: l'altre nit varen trobar un mi-
nyó amagat á d'horas á sola un banch de un café. Li varen
preguntar quí hi feya, y per mes que va rumiar, no va ra-
ber respondé, ni sap com dimoni li havia anat á parar en
aquell siti.

Com ara se creu poch en miracles, nos temem que á lo
pobre xicot li fassin una mala partida.

Ara surtim ab que la gran campana fa bon pes, pero no
fa bon so.
Vaja: anem per un altre.

Avans de estar ben ceris de si serveix la campana de
las boras, se ha fis la dels quaris.

«¿Veure si succehirá alló de lo pare encara no es nat y
l'fill s'alla pel terra?»

Aquesta campana de quaris pesa trenta quintas, segons
dijhen.

¡Qui li pogues fer sonar com las dels escolanets!

—¡May diria qui es á Madrid?
—¡Qui?
—Lo colera.
—¿A no ho creguí?
—Li dich que sí.
—No 's deixianganyar. Aquí entre nosaltres, aixó que á
Madrid no dibuen colera, ¿sap lo qu' es?... La enfermedad
estacional.

Lo periódico El Progresista Navarro, que 's publica á
Pamplona, fa grans elogis de Un Tros de Paper en son
número del día 11 del corrent.

Agrehim molt lo bon afecte que 's mostra lo il-lustre
colera, y procurarem mereixer las suas alabansas.

Lo panton de la Plassa Royal ja va á terra.
Aquesta es una de las cosas que recomenavam al colera
pera que no las respesades.

¡Aixís cumplis ab tolas las altres!

Nos preguntava un curiós l'últim dia de gala, com es
que lo escut de la Capitania general no poria corona.

Si se tractés del «Paput—¡qué mana!» nos estranyaria
que anés descoronat; pero lo del escut, no 's interessa ni
's podem amohiar á estudiario.

Tres individuos tractavan de fuir de la presó lo dijous
de malañada.
Miria que anessen en aquet temps de un dels pochos si-
tis no invadit pel colera ¡també es capritxo!

Afortunadament la Providencia, després de haverlos
deixat baixar cinc pisos, despenjante per una corieta feta
ab lo espart de la estora, va permétre que fossen descu-
berts.

No obstant, á si de que no quedés desmenit lo refrain
cuels que fugen alguns 'n escapen, 'n va deixar escapar un.

Ara si aquest gat dels frases se mori, que 'n tindrà el
la culpa?

La última liquidació de la societat El Porvenir de las
familias ha deixat á molts ab un pam de nas.

Es clar, la gent d'ay: un diner que corra tanta perilla,
que 's pert ab un tres y no res, y per lo més frivol descuit ha
de donar mas ganancia falaz y los agente de la so-
ciedad seyan al fer impostura. Si tenyó, sí, dintre pochos anys
vedió acrá rich!

Pues res de aixó: un amich nostre hi va imposar set mil
rats, y aguant dirian que 'l hi han gananyat en set any? ¿Es-
garritotes! ¿ent quanta rals. ¡Quin porvenir més magre!!!

¡Després dirán que un home no 's mori del colera!

SÍMILS.

—En quí se semblan los versos més petits á los quadrúpe-
dos més grossos?
—En que tenen quatre pens.
—En quí se semblan las montanyas á los fusters?
—En que tenen serras.
—En quí se semblan las taulas de menjar á los rellotjes?
—En que 's parán.
—En quí se sembra una lletra de cambi á los regalos?
—En que 's accepta.
—En quí se semblan los artillers á las manzulas?
—En que portan.
—En que se sembra una alinea á un calendari?
—En que porta gala.

CHARADA.

De lo que ma prima dona
també 'n saben fe 'n xicot,
y en la Safo habem vist tots
líra avall prima y segona.

Segona y tersa se diu
á qui guarda bé 'n dín,
y en fada que es un exóit
quant dintre casa fa níu.

L' oli de olor que 's posaba,
destapat deixá don Pera;
li vaig dir tersa y primera,
ho va fo y ja no se esbrava.

Un tros de tela quadrada,
fet de ma prima y segona
es pro, si á son temps se dona,
per conquistá una criatura.

Y á mon fot, fora algun gat,
que si per cas serà moro,
ja podem ben dir á coro
que 'l habem exterminat.

Solució de la charada anterior.

CANONADA.

Solució del geroglífich anterior.

Una capeta blanca que 's obra y no 's tanca.

GEROGLÍFICH.

La solució 's darà en lo número que vé.

Ara desdormia.

K. H. — Casimiro Miralles.

Barcelona. 1903.—Imprenta de Xarxo Ramirez y Compañia, Pasadjo
de Escudillers, número 4.

ADMINISTRACIO Y REDACCIO.

Carrer Ampio, 26.

PUNTS DE SUSCRIPCIO.

LIBRERIA ESPANTOLA

I. LOPEZ, EDITOR.

Carr. Ampio, 26, y Rambla del Mig, 29.

BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO.

BARCELONA.

Al mes 3.000.000 (1 ml)

FORA DE BARCELONA.

Trimestre 9.000.000 (1 ml)

SURTIRA UN COP CADA SEMANA

(SI DEU VOI)

LA SUSCRIPCIO COMENÇA SEMPRE

lo 15 de cada mes.

UN TROS DE PAPER.

arrisca á pèrdure una solejada que l' estabellí ó á carre-
gustias de una mullera mortifera en aquestas presents cir-
cunstancias?

Es temps de tencas y llusos y llagostas; però com, qui
mes qui menos, tots portem lo curró de si aixó 't pot fer mal,
de si alló es indiget, cada dia lo mustassa té de llenar pei-
rosos que 's pudreixen en publicas exposicions, mirats de
ragull, ab delit, sí, més també ab desconfiansa pels gastró-
nomos més afamats. Los únics que en comprarian son los
que no tenen diners, y los que no tenen diners avuy dia son
casi bé tots los barcelonets, menos dotze ó tretze.

Una pobre familia composta de gent enginyosa, se havia
proposat, pera no estar en vaga, fabricarse ella mateixa mo-
neda semblant á la de or, y quant ya habian tocat fer la
casi igual á la del govern, va la justicia y los agafá á tots
¡y encara 's pren las ynais!

Fenbu així es imposible que may ningú arribi á tenir un
quatro.

Créghino: no 's fa res y lo poch que 's fa surt tot tan
malament com lo que acabo de conlarlos.

Per aixó no es de estranyar que la gent se desesperi,
y fassa diabarás.

Fa pochos dias que un ataconador tenia la dona malalta.
Afigurise votés si en aquet temps, una ataconadora ho ha-
via de passar bé encara que estigui bona y sana, y després fassen-
me lo favor de dirme que tal li anirà quant la pobre tingui
la mes minima causa que la obligui á ficar-se al lit.

Donchs lo pobre ataconador debia saber sentit á dir mil
vegades alló de que, en aquest món, per haber de parir, més
valdria no ser-hi, y va agrair un got ab aigua y fósforos
que, segons diuhon, si la malalta se 'n hagés begut, may
més li hauria fet mal res.

Però com sempre hi ha males animas, l' inventor de
aque aquet medi infal-ible pera desullarse de tota enfermedad,
está pres per haber-se volgut ficar en cosas de medicina.

Barcelona á las sevas habituales costums: avans al
contrari, se pot dir que la ha perduda tota.

Octubre es més de casa; pero ¡qui es el maço que se

Ara bé: lo cert es que can la fulla y los vellets, se des-
peranten estiossegant, y lo temps es insegur, y ni gosam de las
ventajas del estiu ni de las del hivern.

Totom viu amohinat, y solament los porchs 'n espre-
xan, y aixó no tant sols nos obliga á estar magres pera no
semblarnos á tan asquerós animal, sino que ademés nos res-
trixen, recordantnos que aquest any ningú dirigirá de
aquellas agradables sensacions que proporciona la primera
esperansa de mamar porch.

Molts se 'n salvarán aquest hivern, desmetist' y maldit
que diu: «quant fan goig se moren.»

Parlant ab perdó, los porchs tenen més sort que las
personas; per aixó no deubem estrar-ny que 's lligan tant
present: no me 'n puch traure del cap densa que ha vist
que mentres alguns pobres pateixán fam, los seuyos por-
cells, godayets, garrins y porchs, se estian menjant la blat
de Urgell, que per mor de las humiliats 's ha padrit á la
planta.

Ara que es una vergonya que tenint ánima immortal, y
sent estiossegant y bastejat, hui un hom de euegar la sort del
animal menos escrupulos de la creació, que 's recala la ca-
rra ab fanch y es incapaz de fer la o ab un got?

Aquesta es una de las moltes que 's passen, mentres
lo temps nos balansa entre lo terra y lo celis, entre las no-
mbres 30 y 60 de defuncions, entre por y expectanza, sense
arribar may á res definitiu.

Després li diuhon á un que se li acaba l'humor, ho es
que se acabí; es que lo mes guapo 's marça y torna la ra-
rumba ab las coqueerías y rampolls de temporales com
aquesta.

Hi ha periódichs que 's burien del rellotje del Tea-
tro de Santa Cruz, porque en un dia 'n cambian mil
hores.

Jo no m' en burio, ans bé 'n planyo, y epara no es com
aquesta mil' hora no 'n ha caminata cap en darrera.

Quant fins las Quaranta Horas varen haberse de mudar
de iglesia lo divendres, qué volen que 's succedat á
las pobres horas de un rellotje de Teatro. criades aque que